

Arrest

nr. 291 171 van 28 juni 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RAMBOUX
Emile Clausstraat 4
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. RAMBOUX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is op 20 december 2014 met een D-visum in België aangekomen om als au pair te werken.

Verzoekster dient op 25 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Op 9 juni 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 279 443 van 25 oktober 2022 verwerpt de Raad het beroep tegen voormelde beslissing.

Op 11 augustus 2022 dient verzoekster een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 19 december 2022 verklaart de verwerende partij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Het beroep tegen voormelde beslissing is verworpen bij arrest nr. 291 170 van 28 juni 2023.

Op 19 december 2022 geeft verweerder aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw <1>, die verklaart te heten,

*naam : S. (...)
voornaam : L. L. (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : Hinoba-An
nationaliteit : Filipijnen*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, 3tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 10/06/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 25/10/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.21/03/2022) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.21/03/2022) dat een vrouwelijk familielid in Denemarken verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van een aanvraag 9bis die op

19/12/2022 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallende in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"Artikelen 7, eerste lid, 1°; 52/3 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("wet van 15 december 1980"), Artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ("EVRM"), De verplichting om administratieve handelingen formeel te motiveren, vervat in artikel 62, lid 2, van de wet van 15 december 1980 en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ("wet van 29 juli 1991") ; Beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de plicht tot nauwgezet beheer, zorgvuldigheid en beginsel van grondigheid

IV.1. In de wet

A. De verplichting om bestuurshandelingen formeel te motiveren

23. *De verplichting om administratieve handelingen te motiveren is een wettelijke verplichting die door verschillende wettelijke bepalingen wordt opgelegd en is vervat in verschillende andere beginselen en verplichtingen.*

Zo bepaalt artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd ».

Artikel 3 van voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt: " de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn ».

Artikel 62, lid 2, van de wet van 15 december 1980 bepaalt ook: " De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten ».

24. *De bepalingen inzake de formele motivering van administratieve handelingen vereisen niet alleen dat administratieve besluiten voldoende gemotiveerd zijn, maar ook dat zij voldoende gemotiveerd zijn.*

De beslissing van de administratie moet de burger met name in staat stellen de door de administratie gevolgde redenering te begrijpen en moet rekening houden met alle elementen en argumenten van het dossier.

Dit vereiste impliceert dat " la motivation d'une décision doit permettre au destinataire de celle-ci de vérifier qu'elle a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce (C.E., n° 190.517 du 16 février 2009) » .

25. *Verzoeker wijst erop dat het motiveringsvereiste moet worden gelezen in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgplicht, de grondigheid en het zorgvuldig beheer.*

Uw Raad heeft met betrekking tot deze verschillende eisen het volgende geconstateerd :

« Il rappelle en outre que le principe de bonne administration impose à l'administration de s'informer avec soin avant de prendre ses décisions et de motiver adéquatement celles-ci ; que la minutie dont doit faire preuve l'administration dans la recherche et l'évaluation des faits pertinents a déjà été consacrée de longue date par le Conseil d'État : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23.02/1996, n°58.328) ; procéder « à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (C.E., 31.05.1970, n°19.671) »

26. *Voorts, en meer specifiek met betrekking tot de zorgplicht, is Uw Raad van mening dat :*

« le Conseil rappelle que l'obligation qui découle du "devoir de soin" implique que, pour pouvoir statuer en pleine connaissance de cause, l'autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier (C.E., arrêt n° 190.517 du 16 février 2009 ; P. Goffaux, dictionnaire élémentaire de droit administratif, Bruylant 2006, pp. 161, 260) ».

27. De zorgplicht vereist dat het bestuursorgaan, alvorens te beslissen, alle relevante informatie verzamelt en onderzoekt om een zorgvuldig "juist" besluit te nemen, een besluit waaruit blijkt dat het bestuursorgaan rekening heeft gehouden met alle mogelijke elementen van de zaak .

In een arrest van 11 augustus 2020 heeft Uw Raad eraan herinnerd dat « ce devoir de minutie lui impose de s'informer complètement et de procéder à un traitement minutieux des éléments qui conduisent à l'adoption d'une décision afin de statuer en parfaite connaissance de cause » (C.C.E., 11 août 2020, n°239.564).

28. Bovendien moet de motivering de adressaat van het besluit in staat stellen de feitelijke en juridische overwegingen die het besluit hebben bepaald, te begrijpen. Uw Raad herinnert er in een arrest van 29 september 2015 aan dat de formele motiveringsplicht waaraan het bestuursorgaan is gebonden, de adressaat van het bestreden besluit in staat moet stellen de gronden waarop het berust te kennen en dat uit het besluit op duidelijke en ondubbelzinnige wijze de motivering van de opsteller ervan moet blijken, zodat de adressaat van het besluit de motivering van dit besluit kan begrijpen (C.C.E., 29 september 2015, nr. 1653.477).

Deze verschillende beginselen en taken vereisen uiteindelijk dat de administratie de situatie van de aanvrager individueel, persoonlijk en nauwgezet onderzoekt.

B. De uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten valt niet onder de aanverwante bevoegdheid

29. Het onregelmatige karakter van het verblijf is geen voldoende reden om een verwijderingsmaatregel te nemen.

30. De bestreden handeling is vastgesteld op basis van artikel 52/3, §1er van de wet van 15 december 1980, dat verwijst naar artikel 7, eerste lid , 1° van de wet van 15 december 1980.

De Raad van State heeft deze bepaling consequent als volgt uitgelegd :

"« Contrairement à ce que soutient à cet égard la partie requérante en cassation (l'État), sa compétence pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. En effet, même dans ces hypothèses, l'autorité n'est pas tenue d'édicter un ordre de quitter le territoire si celui-ci a des conséquences qui peuvent méconnaître les droits fondamentaux de l'étranger ».

In een uitspraak van 19 december 2013 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenzaken verder dat:

« Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation ».

31. Kortom, de verplichting om een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft, is uiteraard niet geldig indien de daadwerkelijke terugkeer van de vreemdeling zou leiden tot een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM.

In die zin bepaalt artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land »

Aangezien het bestreden besluit een besluit tot uitzetting is, is deze bepaling van toepassing. Zo moet de verweerder, in de gevallen bedoeld in artikel 52/3 van de wet van 15 december 1980, een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling geven, niet worden opgevat als een verplichting die hem automatisch en onder alle omstandigheden wordt opgelegd .

32. Voorts zij eraan herinnerd dat de wederpartij, wanneer zij een bevel om het grondgebied te verlaten moet aannemen, uiteraard de motiveringsplicht en de voor haar geldende beginselen van behoorlijk bestuur in acht moet nemen (zie hierboven).

33. Daarnaast is het ook van belang te preciseren dat een besluit tot nietontvankelijkheid (of ongegrondheid) van een verzoek om humanitaire regularisatie niet dezelfde draagwijdte heeft als een bevel om het grondgebied te verlaten; dit laatste is een besluit tot uitzetting, dat in geval van uitvoering van de uitzetting de grondrechten van de vreemdeling onherstelbaar kan schaden.

Dit werd onlangs bevestigd door de Raad van State in een recente uitspraak van 9 juni 2022 :

« L'autorité doit également veiller lors de la prise d'un [...] [ordre de quitter le territoire] à respecter les droits fondamentaux de la personne concernée, comme le prescrit l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent. Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée. [...] Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre et distincte d'une décision d'irrecevabilité de séjour, cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique et la circonstance que la partie adverse ait motivé la décision d'irrecevabilité de séjour (...) au regard des critères de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, ne la dispense pas de motiver l'ordre de quitter le territoire eu égard à la portée qu'a cette mesure ».

34. Ten slotte moet verweerder ervoor zorgen dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM worden nageleefd vanaf het moment dat een uitzettingsbesluit wordt genomen, en niet pas op het moment dat hij dwangmaatregelen neemt om de betrokkene te repatriëren .

IV.2. In dit geval

35. In de genomen beslissing zijn weliswaar bepaalde elementen beoordeeld in het licht van de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, maar de wederpartij lijkt niet met alle haar bekende elementen rekening te hebben gehouden.

36. Aldus heeft de wederpartij geen rekening gehouden met de door verzoeker aangevoerde elementen betreffende een risico van schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar het land van herkomst (A).

37. Voorts is de motivering van de wederpartij met betrekking tot verzoekers privé- en gezinsleven ontoereikend en ongeschikt (B).

A. Onvoldoende en ontoereikende gronden uit hoofde van artikel 3 EVRM

38. Uit de motivering van de beschikking blijkt dat verweerder niet op alle door verzoekster aangevoerde elementen heeft geantwoord, met name het risico van een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

39. In haar aanvulling op haar verzoekschrift 9bis van 9 december 2022 heeft verzoekster namelijk niet alleen de vrees om opnieuw met haar aanvaller te worden geconfronteerd, maar ook het risico van sociale uitsluiting en stigmatisering bij terugkeer naar haar land van herkomst uiteengezet, vanwege de aard van de gebeurtenissen in haar familiekring en haar bekendheid op de Filipijnen als voormalig beroepsmodel.

40. Verzoekster haalde verschillende artikelen aan waarin wordt uitgelegd hoe moeilijk het voor vrouwelijke slachtoffers van seksueel geweld is om de feiten aan de autoriteiten te melden, gezien het geringe vertrouwen van de Filipijnse bevolking in de autoriteiten, met name wanneer het gaat om seksueel of op geslacht gebaseerd geweld.

41. Verzoeker heeft met name een artikel uit mei 2022 aangehaald dat in de Lancet is gepubliceerd:

« « Despite existing laws and a widespread local anti-violence against women (VAW) movement, multiple barriers to help-seeking exist, and it is ultimately the economic, sociopolitical and cultural structures in the Philippines hindering VAW victims from seeking support. Like in other Asian countries, Filipino women are stifled by a patriarchal society emphasizing male dominance in family structures and larger social institutions. Traditionally, Filipino men are household heads and breadwinners; women are

deemed subservient, hence economic abuse is common in VAW cases, and a high acceptance of justified wife beating exists. Few women seek help because of expectations to be self-sacrificing, thus giving up safety and security in favor of family reputation. Defying gender norms invites objectification, shame, guilt, and even justification of violence, hence the culture of victim-blaming. It is apparent that women's rights is not the administration's priority, and this manifests systemically through complex referral pathways, fragmented documentation systems, and a slow judicial process. With stringent policies (curfews, checkpoints, and rationed quarantine passes) restricting mobility, this unsettling reality has intensified during the COVID-19 pandemic ».

42. Verzoekster wees ook op een tweet van 25 november 2022 waarin CNN Philippines berichtte: "Violence against women and girls (VAWG) remains largely unreported due to the impunity and stigma surrounding the issue".

43. Verzoekster legde daarom uit dat wanneer geweld tegen vrouwen plaatsvindt in een familiale context, zoals in dit geval, daar nog het stigma, de schaamte en de angst voor afwijzing bijkomen.

Dit risico van sociale uitsluiting, waarop verzoekster duidelijk heeft gewezen in de aanvulling op haar verzoek om humanitaire regularisatie, is door de wederpartij op geen enkele wijze in aanmerking genomen, noch in de beslissing tot afwijzing van het verzoek om verblijf, noch in het bevel om het grondgebied te verlaten - verzoekster om internationale bescherming.

44. Daarom is de motivering van de wederpartij volgens welke "betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van een aanvraag 9bis die op 19/12/2022 negatief afgesloten werd" is helemaal niet adequaat aangezien de hierboven ontwikkelde elementen zelfs niet in aanmerking werden genomen in het kader van de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verblijfsverzoek.

Het feit dat de wederpartij verzoekers verzoek om regularisatie beperkt tot "integratie-elementen", wijst erop dat zij geen rekening houdt met alle aangevoerde elementen, met name die welke betrekking hebben op een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

In elk geval had een afzonderlijke analyse van deze elementen moeten worden verricht in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien dit een andere strekking heeft - namelijk uitzetting - dan het besluit tot afwijzing van een verblijfsaanvraag.

45. Voorts ontsloeg het feit dat verzoekers verzoek om internationale bescherming ten tijde van het nemen van de bestreden maatregel definitief was afgesloten, de wederpartij niet van de verplichting om het risico van vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst te onderzoeken.

Dit geldt des te meer omdat verzoekster ter ondersteuning van haar verzoek om humanitaire regularisatie en de verschillende aan de wederpartij toegezonden aanvullingen andere elementen naar voren heeft gebracht die zij in haar verzoek om internationale bescherming niet had kunnen ontwikkelen.

Er zij op gewezen dat verzoekster op 9 december 2022 een definitieve aanvulling op haar verzoek om humanitaire regularisatie heeft ingediend. Verzoekers internationale beschermingsprocedure is echter op 25 oktober 2022 afgesloten.

De wederpartij kon zich in de genomen beslissing dus niet beperken tot een verwijzing naar de afsluiting van de internationale beschermingsprocedure, zonder rekening te houden met de individuele risico's bij terugkeer die verzoekster na de afsluiting van haar verzoek om internationale bescherming heeft ontwikkeld.

Zo is bijvoorbeeld de tweet van 25 november 2022 gepubliceerd door de CNN Filippijnen, waarin staat dat geweld tegen vrouwen niet aan de kaak wordt gesteld wegens straffeloosheid en stigmatisering, is door de wederpartij niet in aanmerking genomen, aangezien het is gepubliceerd na de afsluiting van verzoeksters asielverzoek.

46. Wat haar geestelijke gezondheid betreft, beriep verzoekster zich op de angst om het door haar ervaren trauma te herbeleven, hetgeen des te pijnlijker was omdat de traumatische gebeurtenis zich in gezinsverband had voorgedaan.

De redenering van de wederpartij is dus ontoereikend wanneer zij ten onrechte meent dat het dossier geen medisch bewijsmateriaal bevat.

Het gevaar voor de geestelijke gezondheid van verzoekster is uiteraard een factor die verband houdt met haar "gezondheidstoestand" in de zin van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980. Dit is op

geen enkele wijze in aanmerking genomen door de wederpartij, die derhalve een gebrekkige motivering ter zake heeft vastgesteld.

Hoewel verzoekster geen medische verklaring heeft overgelegd, heeft zij haar risico voldoende onderbouwd en geïndividualiseerd, met name door de talrijke artikelen en specifieke rapporten over de plaats van de vrouw in de Filipijnse samenleving en de gevolgen voor de geestelijke gezondheid - schaamte, angst, stigmatisering, afwijzing - van vrouwelijke slachtoffers van seksueel geweld.

Aan dit risico had bijzondere aandacht moeten worden besteed, aangezien de wederpartij zelf de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker niet in twijfel heeft getrokken, aangezien zij in het besluit tot afwijzing van het verzoek om verblijf het volgende heeft verklaard: dus, zonder te willen bagatelliseren wat verzoeker is overkomen, blijkt uit het voorgaande dat dit feit geen uitzonderlijke omstandigheid vormt die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt.

B. Onvoldoende en ontoereikende motivering op grond van artikel 8 EVRM

47. In zijn verzoek om regularisatie en de verschillende aanvullingen daarop heeft verzoeker zich gebaseerd op een groot aantal elementen die de duur van zijn verblijf in België en zijn goede integratie ondersteunen.

48. De wederpartij heeft deze elementen in de beslissing over de nietontvankelijkheid van het verzoek om verblijf afgewezen, omdat zij niet als buitengewone omstandigheden konden worden toegelaten omdat zij de merites van het verzoek. De andere partij verklaart in deze beschikking uitdrukkelijk dat zij deze integratie-elementen niet heeft onderzocht.

49. Ter rechtvaardiging van de inaanmerkingneming, bij de vaststelling van het bevel om het grondgebied te verlaten, van de elementen betreffende het privé- en gezinsleven van verzoeker, beperkt de wederpartij zich ertoe te vermelden dat het verzoek om humanitaire regularisatie is afgewezen.

De door verzoekster in haar verzoek om regularisatie aangevoerde integratieelementen - elementen betreffende haar privéleven in de zin van artikel 8 EVRM - zijn echter niet onderzocht.

Hieruit volgt dat de enkele verwijzing in het bevel om het grondgebied te verlaten naar het besluit tot afwijzing van de verblijfsaanvraag niet kan worden beschouwd als een voldoende en toereikende motivering in het licht van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 en artikel 8 van het EVRM.

50. Gelet op al deze overwegingen heeft de wederpartij de artikelen 7, eerste lid, 1°, 52/3 en 74/13 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 3 en 8 EVRM, de verplichting tot formele motivering van administratieve handelingen, zoals vervat in artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 geschonden en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 alsmede de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de plicht tot nauwgezet beheer, zorgvuldigheid en beginsel van grondigheid"

2.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. Zij is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Verzoekster stelt dat het bestreden bevel een onvoldoende en ontoereikende motivering bevat aangaande de artikelen 3 en 8 EVRM.

Met betrekking tot artikel 3 EVRM betoogt verzoekster dat verweerder niet op alle aangevoerde elementen heeft geantwoord, met name het risico van een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Zij verwijst naar de regularisatie van 9 december 2022 van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarin verzoekster niet alleen vreest om opnieuw met haar aanvalster te worden geconfronteerd, maar ook het risico van sociale uitsluiting en stigmatisering bij terugkeer naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke

behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster geen concrete indicatie bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat zij bij terugkeer een ernstig een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Derhalve toont verzoekster noch aan dat zij een belang heeft bij haar argument dat hieromtrent niet afdoende zou zijn onderzocht of gemotiveerd, noch dat deze bepaling zelf zou zijn geschonden. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 19 december 2022 onontvankelijk werd verklaard en dat het beroep is verworpen bij arrest nr. 291 170 van 28 juni 2023. Voormelde beslissing van 19 december 2022 bevat volgend motief aangaande 3 EVRM: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* Verzoekster heeft in het verzoekschrift tegen de beslissing van 19 december 2022 geen middel ontwikkeld op grond van artikel 3 EVRM.

In meergenoemd arrest nr. 291 170 van 28 juni 2023 wordt geoordeeld over de regularisatie van 9 december 2022. Het volstaat hiernaar te verwijzen:

“Verzoekster betoogt dat uit de motivering blijkt dat verweerder niet op alle door haar aangevoerde elementen heeft geantwoord. Zij stelt dat zij in haar aanvulling van 9 december 2022 gewezen heeft op het risico van sociale uitsluiting en stigmatisering, indien zij naar haar land van herkomst zou terugkeren, wegens de aard van de gebeurtenissen die zij in haar familiekring heeft meegemaakt en haar bekendheid op de Filipijnen als voormalig beroepsmodel. Verzoekster haalde verschillende artikelen aan waarin wordt uitgelegd hoe moeilijk het voor vrouwelijke slachtoffers van seksueel geweld is om de feiten aan de autoriteiten te melden, gezien het geringe vertrouwen van de Filipijnse bevolking in de autoriteiten, met name wanneer het gaat om seksueel of op geslacht gebaseerd geweld.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het aangevoerde element dat verzoekster “slachtoffer is geworden van ernstige feiten van openbare orde die plaatsvonden in Manila in de zomer van 2012 waardoor zij niet kan terugkeren naar de Filipijnen”. De verwerende partij motiveert niet op kennelijk onredelijke wijze: “In dit kader beweert zij dat zij vreest voor vervolging indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de actualisering van 9 december 2022: “Zij wijst erop dat zij bij een terugkeer naar de Filipijnen opnieuw blootgesteld zal worden aan haar traumatische herinneringen waardoor zij in een toestand van wanhoop terecht zou komen. Zij verwijst hierbij ook naar de algemene situatie in de Filipijnen (waar ernstige mensenrechtenschendingen alomtegenwoordig zouden zijn, in het bijzonder seksueel geweld ten aanzien van vrouwen waarbij de daders hun straf zouden ontlopen en waar een waarachtige zwijgcultuur zou zijn). Zij verwijst hiervoor naar volgende verslagen: een verslag van de Vereniging Kameleon, een verslag van Amnesty International, het verslag dd. 04.06.2020 van het Hoog-Commissariaat voor de rechten van de mens, een studie uit 2018 getiteld ‘Geweld tegen vrouwen in de Filipijnen’ en twee artikels uit het wetenschappelijk magazine the Lancet van april 2022 en van mei 2022, een tweet dd. 25.11.2022 van het kanaal ‘CNN Filipijnen’.”

De actualisering van 9 december 2022 handelt niet specifiek over “sociale uitsluiting”, maar geeft een beschrijving van de algemene situatie van seksuele agressie tegen vrouwen in de Filipijnen. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te verwijzen naar het onderzoek en de conclusies van de commissaris-generaal van 9 juni 2022. Verzoekster betwist niet dat het incident waaruit de vrees voortvloeit plaatsvond in de zomer van 2012 maar dat zij nog tot 2014 in de Filipijnen bleef en pas in november 2014 naar België kwam. Ook wordt niet betwist dat er geen aanwijzingen zijn dat zij een

toekomstige vrees dient te koesteren voor de dader, omdat zij na het incident in 2012 de dader nooit meer heeft gehoord of gezien, ook voor de bewuste dag had verzoekster de dader nog nooit gezien. Gelet op voorgaande kan de verwerende partij worden gevolgd dat verzoekster bij de aanvraag 9bis geen nieuw element toevoegt aan diegenen die zij reeds aanhaalde tijdens haar asielpprocedure en dat de elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf geen andere beoordeling dan die van deze instanties wettigen. Bovendien motiveert de verwerende partij de door verzoekster aangevoerde elementen uitdrukkelijk in het kader van de buitengewone omstandigheden en beperkt zij zich niet louter tot een verwijzing naar de conclusies van de commissaris-generaal: "Wat betreft de verwijzing naar de algemene situatie in de Filipijnen, merken we op dat dit element niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid aangezien het handelt over de algemene situatie in de Filipijnen en uit de beslissing van het CGVS duidelijk blijkt dat er geen actuele persoonlijke vrees is voor betrokkene. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr. 1.018). Hoewel het hier inderdaad, zoals betrokkene zelf aangeeft, om feiten van interpersoonlijke aard gaat die dus niet vallen onder de Conventie van Genève, blijven de opmerkingen gemaakt door het CGVS pertinent. Mevrouw verbleef tot meer dan twee jaar na de feiten probleemloos in de Filipijnen. De feiten werden gepleegd door een ver familielid niet door een naast familielid. Dit familielid had ze nooit voordien ontmoet en ook na de feiten heeft ze geen enkel contact meer met hem gehad. Dit maakt dat de kans dat ze opnieuw met betrokkene geconfronteerd zal worden, zeer klein is. Temeer daar blijkt uit haar verklaringen afgelegd tijdens de asielpprocedure dat de dader nu zelf een familie gesticht heeft. Haar naaste familie is, volgens haar verklaringen, niet op de hoogte van de feiten en er ook absoluut niet bij betrokken. Dit maakt dat zij nog steeds terecht kan bij haar familieleden, wat zij ook deed in de periode na de feiten tot aan haar komst naar België. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat een tijdelijke terugkeer een ernstig risico zou inhouden voor haar omwille van de ernstige feiten die plaatsvonden in de zomer van 2012. Mevrouw heeft ook nooit de bescherming van de autoriteiten ingeroepen, noch klacht ingediend bij de politie of een andere overheidsinstantie geraadpleegd die haar zou kunnen bijstaan na deze traumatische gebeurtenis. Ook blijkt dat er in haar regio van herkomst verschillende organisaties zijn die ondersteuning bieden aan slachtoffers. Het feit dat zij tien jaar geleden een fotomodel was en dus een zekere bekendheid zou genieten in de Filipijnen, verandert niets aan deze vaststellingen. Ook de vaststelling dat er in de Filipijnen een aanzienlijke mate van geweld tegen vrouwen zou bestaan, toont niet aan dat zij hier opnieuw slachtoffer van zal worden of hierop een verhoogd risico zou lopen. Het louter voorleggen van algemene verslagen en rapporten is onvoldoende om een verhoogd persoonlijk risico aan te tonen."

De verwerende partij oordeelt niet op kennelijk onredelijke wijze: "Uit hetgeen voorafgaat blijkt aldus, zonder te willen minimaliseren wat betrokkene is overkomen, dat dit feit geen buitengewone omstandigheid vormt die een actuele tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt."

Verzoekster betoogt: "Wat haar geestelijke gezondheid betreft, beriep verzoekster zich op de angst om het door haar ervaren trauma te herbeleven, hetgeen des te pijnlijker was omdat de traumatische gebeurtenis zich in gezinsverband had voorgedaan. De redenering van de wederpartij is dus ontoereikend wanneer zij ten onrechte meent dat het dossier geen medisch bewijsmateriaal bevat."

Verzoekster kan niet worden gevolgd dat haar subjectieve angst dient te worden beschouwd als "medisch bewijsmateriaal". In de bestreden beslissing wordt derhalve niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: "Gezondheidstoestand Geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd."

Met betrekking tot artikel 8 EVRM betoogt verzoekster dat verweerder "deze integratie-elementen niet heeft onderzocht" in de beslissing van 19 december 2022 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Zij stelt dat de elementen betreffende haar privéleven in de zin van artikel 8 EVRM niet zijn onderzocht en dat hieruit volgt dat de enkele verwijzing in het bevel om het grondgebied te verlaten naar het besluit tot afwijzing van de verblijfsaanvraag niet kan worden beschouwd als een voldoende en toereikende motivering in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Het weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd over het gezins- en familieleven van verzoekster: *“Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.21/03/2022) dat een vrouwelijk familielid in Denemarken verblijft Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.”* Verzoekster betwist dit motief niet.

Verzoekster verwijst aangaande haar privéleven naar de elementen die zij in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd en die als volgt worden weergegeven in de beslissing van 19 december 2022 waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2014 in België zou verblijven, met name dus al meer dan zeven jaar, dat zij hier tewerkgesteld was, dat zij verschillende bewijzen voorlegt van haar ononderbroken verblijf, dat zij hier perfect geïntegreerd zou zijn, dat zij twee van de drie landstalen zou spreken, dat zij over een arbeidscontract zou beschikken, dat zij veel in België geïnvesteerd zou hebben, dat zij een goede kennis van het Nederlands en het Frans zou hebben, dat zij heeft deelgenomen aan een loopwedstrijd, dat zij haar au-pair contracten voorlegt evenals haar arbeidskaart, één deelcertificaat Nederlandse taallessen, een assesment day uitnodiging, haar studentenkaarten uit 2015-2016 en uit 2020, twee bewijzen van inschrijven voor Franse taallessen en bijhorende facturen, een verklaring van haar verhuurder ,haar Mobib-kaart, een bewijs van deelname aan een loopwedstrijd, een verklaring van haar voormalige werkgever, zestien getuigenverklaringen, haar aanvraag tot een gecombineerde vergunning, haar buitenlandse diploma's, haar geldige arbeidsvergunning, haar basic-fit contract, haar fintro overeenkomst, het resultaat van een bloedanalyse dd. 07.06.2017, een verslag van een echografie dd. 28.02.2018, een factuur van Fnac dd. 24.12.2016, een urenoverzicht van Chirec dd. 07.06.2017, een ontvangstbewijs van de Filipijnse ambassade dd. 10.11.2017, een kassaticket van februari 2018, een flyer van een gevechtssportclub met bijhorende foto van betrokkene en rekeninguittreksels van december 2019 en januari 2020 die aantonen dat zij vervoersbewijzen kocht) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), §153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is een feitenkwestie. In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoekster in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat haar in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

Het begrip ‘privéleven’ doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96) en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoekster hiervan enig bewijs voorlegt.

In de mate dat verzoekster verwijst naar de voormelde elementen, die zij hier ten gevolge van haar integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond. Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden uitgelegd dat er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaat om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen of een verblijfsmachtiging toe te staan. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM

blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze het betraden bevel een niet-toegelaten inmenging in haar privéleven zou uitmaken. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat haar sociale of zakelijke contacten een dergelijke intensiteit hebben dat het feit dat haar geen verblijfsmachtiging werd toegestaan dient gezien te worden als een inbreuk op het privéleven die ernstig genoeg is om beschouwd te worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Zij toont niet aan dat de verwerende partij hierover bijkomend had moeten motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van artikel 3 en 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC